

Ясень въздъхна изъ глѣбоко. Не можяше нищо да отговори брату си.

— Видишь ли, продължи Петръ. Ето прѣдъ насъ прѣ-красна долина, заобиколена съ стръмны горы, прѣзъ кои-то водять само стръмны пѣтеки. Видишь ли оныя села? Тамъ живѣе нашъ народъ. Горы-ты сж го упазили отъ Гръцко влїаніе. Тамъ трѣбва да сж по-добри и по-Българе хора-та. Тии послѣдни сж паднали въ робство, защо-то префекти-ти не сж могли така на скоро да намѣрятъ тѣхъ скритѣ долини; тия хора трѣбва най-живо да смышлявать за независимость и най-живо да желяхтъ да ся повърнахтъ пакъ въ неѣхъ. Най-сѣтиѣ тамъ можемъ ся увѣри, до колко можемъ да ся надѣямы на народа. Нъ откакъ ся увѣримъ, да ся върнемъ въ Търново, па мирно да очяквамы сполукъ отъ Бога, и съ спокойнѣхъ съвѣсть да ся радвамы на дарове-ты, кои-то ни е испратилъ.

На тья думы ся распали Ясень. Очи-ты му свѣтлѣяхъ.

— Не! о не! извика. На това не смы остави. Върни ся въ Търново, азъ щѣ идѣ на напѣдъ. Щѣ идѣ до гнѣздо-то на тѣхъ власть, коя-то натиска отечество-то ни. Щѣ идѣ да ѣхъ видѣхъ.

— И азъ щѣ идѣ съ тебе, рѣче спокойно Петръ.

— Върни ся, брате, взе да му ся моли Ясень. Жяль ми е, гдѣ-то си ся повлѣклъ така слѣдъ мене, ты, кой-то си навыкнѣлъ да живѣешъ мирно и угодно. Върни ся! Глядай ни имане-то. Нѣка расте то у твои-ты рѣцѣ. Откалъ издамъ азъ всичкыя си дѣлъ за да двигнѣхъ отечество-то изъ пропасть-тѣхъ, нѣка ся намѣри тогасъ пакъ твой-тѣ дѣлъ да можешъ да правишь още добро.

— Твой-тѣ дѣлъ, и мой-тѣ, и Иованичинъ-тѣ, отговори Петръ, всичкы-ты наедно да земемъ, пакъ не сж доста за тѣхъ работѣ, за коѣхъ-то ты само твоя дѣлъ отряждашь. А колко